

Tiếng hát của sóng biển

Cư sĩ Liên Hoa

*Sóng biển mô cô, réo lời tha thiết
nước dâng tràn, mở rộng suối nguồn thơ
ta chạy nhảy trên triền sóng bạc đầu
nghe tiếng hát mở lời bao năm cũ*

*nhều đêm thức, nhìn trăng vàng thả nhạc
gió vi vu, tha thướt đếm muôn trùng
đôi mắt mở để bốn mùa thom ngát
sóng rì rào vang vọng tiếng triều âm*

*có phải cát mềm, nằm nghe sóng vỗ
hay tự nguồn, gió cát rũ sương bay
sải cánh rộng, khảy tâm vào điệu pháp
ta giặt mình, chiêm ngưỡng một trời không*

*hãy hát lên, để sóng cuộn say giấc
cho đời người còn có buổi tâm thơ
em suối mát, ta vàng thơ chuyển tiếp
cho lời thơ mời gọi, mở tình người...*

Bãi cát biển vẫn đẹp dịu dàng, từng hạt rì, mịn màng dưới lòng chân. Ánh nắng theo từng dấu chân bước dẫm đạp trên cát ngàn, nghe tiếng đại dương rì rào cơn sóng. Gió thổi, cát reo, biển hát như màn hoà tấu của thiên nhiên, chiếu rọi vào lòng người. Bóng nắng, ôi các hình bóng lung linh, ma quái, nhảy múa, tạo hình, rượt đuổi, trên muôn trùng cơn sóng. Nhìn xuyên qua tia nắng, nhớ đến đời người như hạt cát, quá khứ qua vô lượng kiếp, nào ai biết được, như dây cát sông Hằng, vẫn nằm yên hai bờ gợn sóng, vẫn cất lên lời ca muôn thưở của sự im lặng, của vô thường như dòng nước buông xuôi ra biển cả.

Đi, đời người đi để trở về, vì đi loanh quanh nên cuối cùng, phải trở về nơi nào đó, tùy, do chính nghiệp lực của chính chi phối, quyết định. Chúng ta cũng đã từng chạy nhảy trên bờ biển, reo vui, đùa giỡn, vọc nước thả tung tăng, cười giòn, để tóc ướt, vai rã rời, mỗi mệt, mỗi tím ...cũng đã từng vui đùa cùng sóng biển, kéo gọi đại dương, thi đua tiếng hát cùng trời đất, để rồi khi bóng chiều nghiêng ngả xuống, nhìn lại mình, thấy tâm bơ vơ, trống vắng, thấy có những giọt nước mắt, cảm được bao nhiêu đổ vỡ của cơn địa chấn đời người, được tận tình, chăm sóc đem đến, để gọi lên những bước đường về...

Về, cũng đã đi quá xa, từng ngã gục trên triền sóng, đếm bước chân đi mỗi mòn, không xuể, vướng mắc, tham chấp, vì cát vẫn nằm dài trên con lộ thênh thang, mỗi sợi tóc, mỗi làn hương, mỗi dấu vết ... cũng là mỗi đời người, chất chiu có được ..” *bước chân trước mặt, biết đi về đâu. Ngàn sau mênh mông, bờ bến nơi nào*” (tiền lộ mang mang, bất tri hà vãng ?).

Ai đó, đã từng nhìn rõ lộ trình, dù là anh tha phương trên một phương trời nào đó có đầy đủ những mỹ từ cao đẹp, danh vọng tiền tài. quyền uy, chức tước dù là em ca múa, phô diễn bước trên một cõi hoang vắng, trong một vũ trường xôn xao, náo động, ồn ào của đời người bởi sắc đẹp, bởi quyến rũ, bởi tài sắc ... Chúng ta sợ những mất mát, sợ bị cô đơn, bị rời bỏ, bị ném mình đơn độc trên đầm lầy sinh tử, nên quờ quạng, tìm kiếm, ôm tất cả vào mình như một sở hữu của ngã, của chính mình hàng hữu, nhưng, rồi thì cũng phải quay về. Người- nơi tự tâm đã nói lời dừng lại, quay về, như cơn nắng sớm mưa chiều, đầu hôm sớm tối, trong căn nhà bao năm rêu phủ, bị quên lãng qua bao nhiêu thời gian, ở trong căn phòng còn thoáng thắm hơi lạnh, hãy thắp lên ngọn đèn cho có ánh sáng, ánh sáng lan tỏa ra, dù còn nhạt nhoà, để bỏ bớt màu tối, ẩm mốc, để nhìn nhau, để nhận diện nhau, để nắm tay nhau, để khóc cười cùng nhau trong cuộc hội ngộ hy hữu, thức tỉnh, để tâm trở về với thân..

*nắng sáng mưa chiều, em còn đó
lời thơ mộc mạc, lúc tâm về
trần gian chân bước, đời hoang dại
một chút tâm cười, em thấy không ?...*

Này em, đừng nhìn cao xa, đừng dỗi theo những ảo hoá của cuộc đời. Em có thấy không? Em có cảm nhận gì không? Em có biết quá khứ, hiện tại hay tương lai đã nằm sẵn trong hiện tại, trong giây phút này dù là nắng sớm mưa chiều, dù là bước chân hoang dại trên cuộc đời nhiều biến đổi, dù là mặt biển vẫn rì rào thắm ướt bước chân .. nhưng, khi mở tâm để tâm có mặt- *tạm gọi là về, vì thường hay ảo tưởng là tâm có đi có đến*, thì lời thơ đã cuộn cuộn dâng trào, để biến thành nụ cười ngọt dịu, nụ cười của tâm. Một nụ cười ngây thơ, thật đẹp..Nếu không, thì hãy hỏi lại chính mình, em còn lại gì và chúng sẽ còn lại gì hay một cõi hư vô còn đầy ước muốn, tham vọng....

"Tâm khó thấy, tế nhị,
Theo các dục quay cuồng.
Người trí phòng hộ tâm,
Tâm hộ, an lạc đến."

Kinh Pháp Cú 36.

Trong cuộc sống nhiều bận rộn, nên cái tâm buông lung, được nuôi dưỡng, chứa chấp, thu nhập rất nhiều những dữ kiện hỷ nộ ái ố...của đời người kéo dài theo thời gian, để rồi, trong chiều sâu ký ức, lại chợt nhớ đến bài thơ của nhà văn Khái Hưng (Trần Khánh Dư) ?, do người bạn viết lại, tặng cho năm nào...

ngồi suốt đêm trường, không nói năng
ngậm ngùi chén rượu, ánh vàng trắng
người xưa lưu luyến ra sao nhỉ
có giống như mình, lưu luyến chẳng? ...

Chúng ta không phải là thi sĩ, văn sĩ hay là là .. (to be..), để ngồi lặng yên ngắm trăng, bên chén rượu, bên điếu thuốc, ly cà phê, tách trà, đốt khói những đêm khuya, bên câu hỏi, bên bờ kêu gọi lưu luyến để rủ mình theo mộng tưởng, vật vờ khám phá những mông lung của trời đất. Ai bảo đó là là hình ảnh không đẹp, không nên thơ, không làm cho tâm có thổn thức, băng khuâng, để được trú ẩn tạm thời, giả danh trong bóng của sắc tâm, bởi vì chúng ta là con người có tình cảm, tri thức, kiến thức, có dục vọng ...vì những gì được đóng góp của con người trên mọi phương diện nghệ thuật, văn hoá do tâm biến hiện ... đều cần được tôn trọng, khi điều đó đem lại ích lợi cho tâm linh của nhân loại, làm phong phú thêm ý nghĩa của đời sống. Đó cũng chính là “phương tiện thiện xảo” của đạo Phật, vì những gì làm cho con người hoàn thiện, sống trực tâm, có ý nghĩa, biết thương yêu, hoà bình...` đều là lý tưởng và hành trạng của cuộc sống đạo Phật..

Nhưng ngoài ra, với chúng ta, có phải chúng ta còn là người con Phật, trên bước đi tìm về, trở về, muốn khám phá tận cùng ngã gác của tâm, nhìn rõ vóc dáng của trăng tâm, sau làn sương khói mỏng manh hay dày đặc của vọng tưởng, vì sự khai phát đó chính là sự nghiệp của tâm bồ đề, là điều kỳ diệu muôn thưở mà loài người cần khám phá, sống với và chia sẻ, để giảm thiểu khổ đau, bất hạnh....

"Người tâm ý an tịnh,
Lời an, nghiệp cũng an,
Chánh trí, chơn giải thoát,
Tịnh lạc là vị ấy."

Kinh Pháp Cú 96

Hạt cát được trui rèn, tĩa gọt những góc cạnh sắc bén, bởi sóng biển ma sát, bào mòn, để rồi trở nên tròn trịa, lẩn lóc, thích nghi, đan xen, nằm nổi nhau trên bãi biển,.. Những gì không được trui rèn bởi hoàn cảnh, bởi bất hạnh, bởi đau khổ, trắc trở, gian truân, thì thực sự, sẽ làm cho con người không cảm nhận được hạnh phúc hay ý nghĩa của đời sống. Trong mưa gió của cuộc đời, sẽ làm cho cây dù của tỉnh thức, trực tâm, để nhìn rõ bản chất của các vấn nạn và có giá trị thực dụng, tiện ích.

Biển vẫn có những cơn sóng dài ngắn, cao thấp, giận dữ hay hiền dịu, tàn phá hay bồi đắp, dựng xây, như tự thưở nào, nhưng đặc tính của biển là nước, chất ướt, chất nuôi dưỡng, cứu mạng sinh mạng của muôn loài trên cõi đời...Chúng ta cũng từng bao đời, ngồi lắng nghe tiếng biển, lắng nghe tiếng hát thoả thích khi gió đến, khi mưa sa, khi những biến thái do tâm tánh bất thường của con người và nhận diện được ra bản chất của vọng tâm.

Những biểu hiện, được nhìn thấy đều là sóng tâm, của thức biến hoá, tạo dáng, tạo hình và từng làm cho con người bất an, khổ đau trong hạnh phúc hoặc hạnh phúc trong đau khổ, vì không thực. Trong hơi thở ra vào, trong quán chiếu,

trong cô tịch, nhìn rõ lại qua màn ảo hoá của tâm và trên đỉnh sâu của tâm là sự im lặng, thì có phải đó là tiếng hát đẹp vô vàn của sóng biển, của tâm, của đời người...

"Hãy tự làm cho mình,
Như điều mình dạy người.
Khéo tự điều, điều người,
Khó thay, tự điều phục !"

Pháp cú 159

Quả thật đời sống của con người rất ngắn. Tuy nhiên, đời người dài hay ngắn, tùy theo quan niệm và cách sống của mỗi người. Có người có cuộc sống rất ngắn trên cõi nhân sinh, nhưng cuộc đời của chính họ rất là dài, vì họ đã để lại cho nhân loại biết bao nhiêu là kỳ hoa dị thảo có giá trị tâm linh. Có người lại có tuổi thọ rất là dài, nhưng cuộc sống lại ngắn, thường tình.

Có những con người đã xả thân vì lý tưởng, vì sự ích lợi của nhân loại, chia sẻ niềm vui, hạnh phúc chân thật. Có người bỏ cả gia đình, tuổi trẻ, sắc đẹp cho con đường hướng thiện để theo nguyện lực, đem cho đời những màu sắc cao đẹp, làm tình người ấm áp, chia sẻ.

*trên bàn tay này
lời sen còn đó
em hãy về đây
nắm lại trời mơ
cho cuộc hành trình
tình người còn mãi
trong anh, trong em
cho ánh mắt soi
đem lời thiên thủ
có nhau bây chừ
như tự ngàn xưa
lá có xông xao
bên bờ hư ảo
gió có hững hờ
một giấc tỉnh say
nhưng trái tim người
ta cùng mở rộng
có phải đất trời
có mặt bên ta
ấm áp không em..*

Còn chúng ta, những con người với đời sống trần tục, với đủ sắc màu mưu mang của cuộc đời. Chân bước sinh lầy vọng tưởng, tâm mang bao lớp si mê, lời nói thừa hồi thô kệch ...Nhưng, chúng ta cũng thường tự phụ là từng đi ngao du bốn biển, từng hát cao lời danh vọng của đời người, với bằng cấp, với

học thức, với danh vọng, địa vị, tiền bạc, được trọng vọng trên mọi môi trường tương tác, bỉ thử ...Đừng nói lời kiêu sa, khi tâm ta còn thô thiển. Đừng vọng tưởng ở một chỗ nào, khi bước chân trên trần gian là những dẫm đạp vô tình, vọng động. Có bao giờ chúng ta lắng nghe lại sóng tâm, nghe lời biển hát, tìm lại một màu sắc, một bóng dáng đơn giản, mộc mạc, chất phát, trong sáng, trẻ thơ của chân tâm, thoát ra ngoài những danh hiệu ... để đối xử với nhau bằng tấm lòng chân chất, yêu thương, hoà bình.

*dòng đời, vô lượng trần sa
lời kinh hoá ngọc, ánh trăng ta bà
áo xưa, năm tháng bạc nhàu
mưa buông phiền não, bên ngàn, ngủ yên...*

Khi chúng ta trở về với đất tâm để tâm mở rộng, có phải là chúng ta đã nhìn thấy rõ ánh mắt thương yêu của loài người, nhìn nhau trìu mến, để chia sẻ cho nhau bởi tấm lòng chân thật ...Xin được kính tặng đến tất cả mọi người tấm lòng an bình, chân chất này như sự quý trọng, khiêm cung và tri ân theo tinh thần của Pháp Hoa « ... vì tất cả mọi người đều có tánh giác và sẽ trở thành vị Tỉnh Thức »....

Viết xong ngày 12.12.2010

